

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoP/265/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119200255
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hrabovecká
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7119200255.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hraboveckej a členiek senátu JUDr. Diany Chlebovič Solčányovej a JUDr. Ludviky Bodnárovej vo veci starostlivosti súdu o maloletého P. K. nar. X.X.XXXX zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, Staničné námestie č. 9, Košice dieťaťa rodičov P. K. nar. XX.X.XXXX bývajúcich v K. na Y. č. X zastúpenej advokátkou JUDr. Martinou Gombošovou so sídlom Advokátskej kancelárie v Košiciach na Floriánskej č. 16 a T. K. nar. XX.X.XXXX bývajúcего v M. - M. na T. č. X v konaní o zvýšenie výživného o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 22.7.2019 č.k. 18P 5/2019-105 takto

rozhodol:

M e n í rozsudok tak, že zvyšuje výživné určené rozsudkom Okresného súdu Košice I z 20.11.2006 č.k. 17C/99/2006-32 od otca pre mal. P. K. nar. X.X.XXXX z 1.000,- Sk (33,19 €) na 300,- € mesačne od 9.1.2019 do budúca, ktoré výživné je otec povinný prispievať vždy do 15. dňa v mesiaci dopredu matke maloletého.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o dlžnom výživnom a v rozsahu zrušenia vracia vec na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom z 22.7.2019 č.k. 18P 5/2019-105 zvýšil výživné určené rozsudkom Okresného súdu Košice I z 20.11.2006 č.k. 17C 99/2006-32 od otca pre maloletého P. K. nar. X.X.XXXX z 1.000,-Sk (33,19 Eur) mesačne na 200 Eur mesačne od 9.1.2019, ktoré výživné je otec povinný platiť matke maloletého vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca dopredu. Sporivú časť výživného od 9.1.2019 do budúca neurčil. Dlžné výživné 1.122,96 Eur za obdobie od 9.1.2019 do 31.7.2019 zaviazal otca zaplatiť matke maloletého do 20-tich dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh matky zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. Rozhodol tak na základe zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Košice I z 20.11.2006 č.k. 17C 99/2006-32 bol otec zaviazaný prispievať na výživu maloletého P. 1.000 Sk (33,19 Eur), ktorý nadobudol právoplatnosť 3.1.2007. V čase tejto úpravy výživného matka maloletého P., ktorý mal tri roky, bola nezamestnaná, príjem otca bol 18.026 Sk (598,35 Eur) a ani jeden z rodičov nemal inú vyživovaciu povinnosť. Konštatoval podstatné zvýšenie odôvodnených potrieb maloletého P., ktorý v čase rozhodovania končil druhý stupeň základnej školy a od 1.9.2019 nastupuje na B. Z odpisov mzdových listov matky zistil, že jej čistý mesačný príjem je 618,60 Eur. Zárobkové schopnosti a možnosti otca posudzoval vychádzajúc z jeho výpovede, že dlhé roky je živnostníkom a jeho príjem zo živnosti je cca 900 Eur. Zohľadnil, že otcovi vyplatila zdravotná poisťovňa v Nemecku za rok 2018 náhradu škody za poistnú udalosť (autonehoda otca) vo výške 32.400 Eur. Na námietku otca, že po autonehode sa jeho príjem znížil o 2/3 neprihliadol s poukazom na ročný príjem otca zo živnosti v roku 2017 vo výške 23.255,90 Eur a v roku 2018 vo výške 16.198,30 Eur (príjem nižší o 7.057,60 Eur), pričom v roku 2018 pracoval iba päť mesiacov, na základe čoho konštatoval, že jeho príjem sa neznížil. Pre ustálenie príjmu

otca nevychádzal z princípu potenciality v zmysle § 75 ods. 1 Zákona o rodine, t.j., že sa nevzdal výhodnejšieho zamestnania alebo príjmu, ale na druhej strane ako živnostník vie regulovať svoje príjmy a výdavky podľa množstva práce, ktorú vykonáva. Keďže daňové priznanie je predovšetkým podkladom pre zaplatenie dane, ale iba rámcovým podkladom pre určenie výšky výživného, má väčšiu výpovednú hodnotu o príjmoch a výdavkoch otca pokladničná kniha. Otec síce za rok 2019 nepredložil svoju pokladničnú knihu, ktorú údajne nemal vyhotovenú, ktorú skutočnosť však nepovažoval za nespôsobnosť otca so súdom, keďže predložil pokladničnú knihu za rozhodné obdobie roka 2018, ako aj daňové priznanie za rok 2018, z ktorých dôkazov súd pri rozhodovaní o výživnom mohol vychádzať. Z týchto dôvodov pri rozhodovaní o výživnom nepostupoval podľa § 63 ods. 1, 2 Zákona o rodine so záverom, že u otca nezistil nesplnenie edičnej povinnosti. Zistený skutočný stav posudzoval podľa § 62, § 63, § 75 a § 78 Zákona o rodine.

3. Súd prvej inštancie uzavrel, že príjem otca zo živnosti 900 Eur mesačne a náhrada škody z titulu plnenia zdravotnej poisťovne v Nemecku 32.400 Eur odôvodňuje zvýšenie výživného pre maloletého P. na 200 Eur od podania návrhu matky 9.1.2019 do budúca, ktoré výživné zodpovedá aj rozsahu odôvodnených potrieb maloletého P., ktorý od 1.9.2019 bude študentom strednej školy. Neurčil sporivú časť výživného s odôvodnením, že na to neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 63 ods. 3 Zákona o rodine. Dlhé výživné, ktoré vzniklo zvýšením výživného za obdobie od 9.1.2019 do 31.7.2019 spolu 1.122,96 Eur zaviazal otca zaplatiť matke maloletého do 20-tich dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh na zvýšenie výživného zamietol ako nedôvodný. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP.

4. Proti výroku súdu prvej inštancie o výživnom a dlžnom výživnom podala včas odvolanie matka maloletého z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a podľa § 62 ods. 1 CMP s návrhom, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a zvýšil výživné pre maloletého P. na 450 Eur mesačne od 9.1.2019 do budúca a zároveň rozhodol o dlžnom výživnom. Poukázala na svoj príjem 640 Eur mesačne a výdavky maloletého, ktoré predstavujú zhruba rovnakú čiastku, teda súdom určené výživné 200 Eur nepredstavuje ani tretinu oprávnených výdavkov maloletého. Otec na výchove maloletého sa osobne nepodieľa, nestretáva sa s ním, neprispel mu ani na Vianoce a narodeniny a od podania návrhu na zvýšenie výživného nezaplatil výživné vôbec, ako to sám priznal na pojednávaní. Pri výživnom 200 Eur nie je zohľadnená jej osobná starostlivosť o maloletého, čo je obligatórna povinnosť súdu. Starostlivosť o syna zabezpečuje výlučne sama a na jej požiadavky o pomoc pri konkrétnych jednorazových potrebách syna otec nereaguje. Vzhľadom na mieru jej starostlivosti a výšku predpokladaného príjmu otca súd mal zohľadniť vyváženú aspoň v polovici alebo 2/3 výdavkov na syna. Poukázala aj na to, že otec si iba čiastočne splnil súdom uloženú povinnosť, keďže príjmy a výdavky za január až jún 2019 nepredložil a jeho tvrdenie, že nevedel zosumarizovať príjmy a výdavky, je účelové a nevierohodné, keďže generovaný výpis z účtu za príslušné mesiace z internetbankingu alebo priamo z banky, je otázka pár minút a doložiť k nemu výpis z pokladničnej knihy nemohol byť žiaden väčší problém. Práve na základe toho jej právna zástupkyňa žiadala, aby súd postupoval podľa § 63 ods. 1 Zákona o rodine. Rovnako poukázala na to, že ročný obrat otca v roku 2018 bol 16.000 Eur, pričom osem mesiacov bol práceneschopný pre autonehodu a minulý rok na účet prijal spolu 38.000 Eur ako náhradu škody za pracovný úraz, ktorý utrpel pri autonehode v Nemecku. Podľa vyjadrenia otca jeho čistý priemerný mesačný príjem zo živnosti predstavuje 900 Eur, ale vzhľadom na ním uvedené výdavky vrátane štyroch úverov, spolu 676 Eur mesačne, nemohol hovoriť pravdu o svojich skutočných príjmoch. V priebehu konania jej právna zástupkyňa predložila sedemnást' ponúk práce v okrese Šaľa, Galanta a Nitra (30 km od bydliska otca) s ponúkanou mzdou 1.200 Eur až 1.800 Eur, o ktorých sa otec vyjadril, že nemá o nič z toho záujem. Ak súd už nepostupoval podľa § 63 ods. 1 Zákona o rodine, bolo namieste, aby súd zohľadnil jeho možnosti a schopnosti zamestnať sa v blízkom okolí jeho bydliska za podstatne výhodnejších podmienok z hľadiska výšky ponúkaného príjmu. Otec bezdôvodne nerefektuje žiadnu z mnohých v danom regióne existujúcich pracovných možností ponúkajúcich podstatne vyššie zárobkové možnosti, než aké má dnes, ledaže sú jeho skutočné príjmy podstatne vyššie. Poukázala na rozpor v tvrdení otca, že z poisťovej sumy 38.000 Eur neušetril nič, pretože počas práceneschopnosti si požičal peniaze, ktoré z tejto sumy splatil. Otec žiadne poskytnutie pôžičky nepreukázal a odporoval si aj v tom, že peniaze si požičal od svojej matky, ale následne na otázku právnej zástupkyne uviedol, že jeho matka sumou 38.000 Eur nedisponovala. Súd sa podľa jej názoru relevantným spôsobom nevysporiadal s vyššie uvedenými skutočnosťami a má za to, že ňou požadované výživné pre maloletého P. je v súlade so zásadami a určovaní výšky výživného.

5. Otec maloletého sa k odvolaniu matky nevyjadril.

6. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu matky navrhol rozhodnúť na základe dostupných dôkazných materiálov s poukazom na odôvodnené potreby maloletého, ako aj príjmové a majetkové pomery oboch rodičov v najlepšom záujme maloletého.

7. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

9. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, o zvýšení výživného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 65 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario v rozsahu danom v § 66 CMP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy významné pre rozhodnutie, správne a dostatočne zistil skutočný stav vecí, ale jeho rozhodnutie o výživnom je založené na nesprávnom právnom posúdení, ktoré spočíva v tom, že správne zvolenú právnu normu nesprávne interpretoval. Na základe toho, že súd prvej inštancie správne a dostatočne zistil skutočný stav vecí, nebolo potrebné, aby odvolací súd zopakoval dokazovanie, ale pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom zisteným prvostupňovým súdom tvoriacim podklad pre rozhodnutie v danej veci (§ 383 CSP), zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zvýšení výživného podľa § 388 tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

10. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia, obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Podľa ods. 4 tohto zákonného ustanovenia, pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Podľa ods. 5 tohto zákonného ustanovenia, výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

11. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

12. Odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade určenia výživného (zmeny výživného) od rodiča pre dieťa musí byť zachovaný princíp ochrany záujmov dieťaťa, kedy je súd povinný vychádzať z čl. 27 Dohovoru o právach dieťaťa zverejnený v Zbierke zákonov ako oznámenie FMZV pod č. 104/1991, z ktorého vyplýva, že sa má prihliadať na právo každého dieťaťa na životnú úroveň potrebnú pre jeho telesný, duševný a duchovný vývoj a pri skúmaní potrieb oprávneného dieťaťa je potrebné vziať do úvahy nielen potreby obvyklé, pravidelne sa vyskytujúce pre potreby jeho všestranného vývoja, ale aj potreby prospešné pre jeho budúci všestranný vývoj, ako sú i záľuby a záujmy dieťaťa, podpora nadania dieťaťa na prípravu na budúce povolanie, teda aj potreby nepravidelné alebo náhodné.

13. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom je zákonnou povinnosťou rodičov. Plnenie vyživovacej povinnosti by malo byť spravidla dobrovoľné. Jej úprava súdnym rozhodnutím býva spravidla následkom nezhôd v osobnej sfére dotknutých účastníkov. Všeobecnými kritériami pre určenie výšky výživného na strane oprávneného sú relevantne odôvodnené potreby, na strane povinného schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov a pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich vlastných potrieb. Rodič, ktorý sa o dieťa osobne stará, plní vyživovaciu povinnosť prevažne

poskytovaním vecných plnení (bývanie, strava, nákup ošatenia, zabezpečenie zdravotnej starostlivosti, školských potrieb a pod.) a osobnou starostlivosťou. Rodič, ktorý sa o dieťa osobne nestará, prispieva na jeho výživu výživným, ktoré určí súd.

14. Pre určenie výšky vyživovacej povinnosti je smerodajná životná úroveň každého z rodičov, pretože platí prvoradá premisa, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni každého svojho rodiča. Jednoznačne tak životnú úroveň dieťaťa pozitívne ovplyvňuje majetkovo lepšie zabezpečený rodič. Miera životnej úrovne je objektívne zistiteľná rôznymi dôkazmi. Môže ju preukazovať napr. výška mesačných nákladov rodiča, a to v súhrne, ale aj jednotlivé položky. Smerodajnou môže byť výška tých položiek, ktoré nie sú pre život nevyhnutné a ktoré signalizujú prebytok finančných prostriedkov (účty za mobilný telefón, účty za internet, dovolenky, pohonné hmoty do auta, poisťky, sporenie a pod.). Signifikantnou môže byť tiež výška prevzatého úveru, pretože nie je pravdepodobné, že peňažný ústav poskytne úver záujemcovi, ktorý dostatočne nepreukáže schopnosť splácať ju v určenej výške. Rozdielnosť životnej úrovne oboch rodičov sa premieta do výšky vyživovacej povinnosti toho z nich, s ktorým dieťa nežije v spoločnej domácnosti. Ak dieťa žije s rodičom, ktorého životná úroveň je porovnateľne nižšia než životná úroveň druhého rodiča, potom možno zaviazat' povinného rodiča aj na plnenie všetkých preukázaných oprávnených potrieb dieťaťa, pričom súd bude vychádzať z predpokladu, že druhý rodič plní svoju vyživovaciu povinnosť formou osobnej starostlivosti a uspokojovania bytových potrieb dieťaťa. Pokiaľ to životná úroveň rodičov dovoľuje, treba zohľadniť tiež náklady na voľnočasové aktivity, dovolenky, výlety, detské tábory, lyžiarsky kurz a podobne tak, aby sa deti podieľali na výhodách vyššej životnej úrovne rodičov.

15. Odvolací súd dôsledným porovnaním pomerov v čase predchádzajúcej úpravy výživného s pomermi existujúcimi v čase terajšieho rozhodovania dospel k presvedčeniu, že výživné 300 Eur mesačne od podania návrhu t.j. 9.1.2019, je v súlade so všetkými relevantnými zákonnými ustanoveniami Zákona o rodine o vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, nota bene primerané zárobkovým schopnostiam a možnostiam, ako aj majetkovým pomerom otca aj po zohľadnení jeho vyživovacej povinnosti voči maloletej dcére K.. Na tomto mieste poznamenáva, že odôvodnené potreby osem a pol ročného dievčatka nie sú na rovnakej úrovni ako potreby takmer sedemnásťročného P., ktorý študuje na strednej škole a má v porovnaní s dieťaťom v útlom veku výrazne širší rozsah odôvodnených potrieb, čo do výšky nákladov a ich obsahu. Maloletý P. je vo veku intenzívneho fyzického a duševného dospievania, v dôsledku čoho sú jeho odôvodnené potreby vyššie ako už stabilizované potreby rodičov. Rovnako je potrebné poznamenať, že výživné 300 Eur mesačne v plnej miere zohľadňuje ďalšiu vyživovaciu povinnosť otca k maloletej K. a rešpektuje riadne uspokojovanie odôvodnených potrieb tohto dieťaťa, t.j. rozhodnutím súdu o zvýšení výživného neboli dotknuté práva maloletej K.. Odvolací súd zdôrazňuje, že od predchádzajúcej úpravy výživného pre maloletého P. uplynulo trinásť rokov, počas ktorého si otec plnil vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi iba v rozsahu 1.000 Sk mesačne, teda 1,1 Eur denne, počas ktorého obdobia sa rozsah odôvodnených potrieb maloletého P. postupne zvyšoval, pričom výrazná zmena pomerov za trinásť rokov ani raz nebola premietnutá do podielu otca na výživnom, teda všetky výdavky súvisiace s výchovou a výživou maloletého (okrem 1,1 Eur na deň) zabezpečovala matka dieťaťa, preto zvýšenie výživného na 300 Eur mesačne je aj z tohto uhla pohľadu spravodlivé. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje tzv. valorizačnú klauzulu obsiahnutú v § 78 ods. 3 Zákona o rodine, ktorá ukladá súdu, aby v prípade, ak rozhoduje o zmene pomerov, zohľadnil aj zmenu výšky (vývoj životných nákladov). Výška životných nákladov je zrejماً napríklad z cien spotrebného koša, z miery inflácie, resp. iných ekonomických ukazovateľov. Táto povinnosť súdu je obligatórna. Z § 78 ods. 3 Zákona o rodine vyplýva, že vývoj životných nákladov je objektívna okolnosť, ktorá by aj sama o sebe mohla odôvodniť zmenu výšky výživného. Odvolací súd so zreteľom na odôvodnené potreby maloletého P. vzhľadom na dobu, ktorá ubehla od predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom, keď maloletý mal tri roky a v súčasnosti po skončení základnej školy je študentom strednej školy, ktoré sa nepochybne niekoľkokrát počas obdobia 13 rokov zvýšili, považuje určenie výživného 300 Eur mesačne za spravodlivé a korešpondujúce so všetkými relevantnými zákonnými ustanoveniami Zákona o rodine.

16. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie čo do príjmových pomerov otca, že otec dosahuje príjem zo živnosti 900 Eur mesačne, ako aj s úvahou, na základe ktorej poisťné plnenie 32.400 Eur zahrnul do jeho príjmu. Odvolací súd sa rovnako stotožňuje so záverom, že v tomto prípade nebol zákonný dôvod na posudzovanie pomerov otca z hľadiska potenciality príjmu (§75 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine), pretože by nebolo spravodlivé žiadať od otca matkou navrhovanú podstatnú zmenu v jeho osobnom živote, ktorá by znamenala zrušenie dlhodobu zabehnutej živnosti a následné

zaradenie do zamestnaneckého pomeru len na základe eventuálne vyššieho príjmu, keď príjem zo živnosti je dostatočný na plnenie vyživovacej povinnosti v primeranom rozsahu. Odvolací súd na tomto mieste poznamenáva, že argumentácia otca v priebehu konania na súde prvej inštancie rozsahom vlastných nevyhnutných výdavkov pôsobí vo faktickej a právnej rovine smerom k vyživovacej povinnosti voči maloletému synovi nevyvážené v zmysle § 62 ods. 2 Zákona o rodine, podľa ktorého potreby rodiča môžu byť uspokojené až následne, keď rodič splní svoju vyživovaciu povinnosť a prispeje v primeranej miere na potreby svojho dieťaťa. Odvolací súd rovnako, ako súd prvej inštancie, pri rozhodovaní o výživnom zohľadnil poistné plnenie v dôsledku pracovného úrazu 32.400 Eur ako príjem otca, ktorý reálne zvyšuje jeho životnú úroveň, preto pri komplexnom posúdení pomerov otca odvolací súd na túto objektívne preukázanú skutočnosť prihliadol. O to viac, že otec počas trinástich rokov prispieval na výživu maloletého syna 1,1 Eur denne a ani v čase, keď jeho pomery to umožňovali, nepristúpil k dobrovoľnému vyššiemu plneniu výživného, resp. neprispel na potreby syna jednorazovou vyššou sumou a svoje rodičovské povinnosti si plnil (plní) jedinou formou, a to platením výživného v rozsahu porovnateľnom s minimálnym výživným (§ 62 ods. 3 Zákona o rodine), ktoré výživné je zo zákona povinný platiť aj rodič, ktorý nemá žiaden príjem.

17. V tomto kontexte zisteného skutočného stavu súdom prvej inštancie považoval odvolací súd argumentáciu otca v priebehu konania na súde prvej inštancie za účelovú obranu v snahe dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

18. Odvolací súd na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že výživné 300 Eur mesačne pre maloletého P. reflektuje na zistené podstatné a trvalé zmeny pomerov u všetkých účastníkov konania a zároveň zodpovedá zákonným kritériám určovania rozsahu vyživovacej povinnosti otca k maloletému synovi, preto zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP a zaviazal otca prispievať na výživu maloletého P. 300 Eur mesačne od podania návrhu matky na zvýšenie výživného, t.j. od 9.1.2019 do budúcnosti.

19. Odvolací súd za neprimerané majetkové riziko považoval štyri úvery otca s mesačnou splátkou spolu 676 Eur, ktoré presahujú svojou výškou dve tretiny jeho príjmu. V tejto súvislosti poznamenáva, že v takomto prípade súd má možnosť splátky úveru zohľadniť v rámci posudzovania životnej úrovni povinného rodiča, alebo na ne môže prihliadať ako na neprimerané majetkové riziko (§ 75 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine), nota bene na tento výdavok neprihliadať.

20. Odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o dlžnom výživnom podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a podľa § 391 CSP v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie so zreteľom na to, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol zmenený rozsah vyživovacej povinnosti otca k maloletému P.ovi, pričom odvolací súd nemá poznatky o tom, či a v akom rozsahu otec platil výživné po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie, keďže rozhodnutie je predbežne vykonateľné a navyše, ak by o dlžnom výživnom rozhodol na základe nových skutočností zistených v odvolacom konaní, odňal by tak účastníkom konania možnosť konať pred súdom a využiť právo podať odvolanie proti jeho rozhodnutiu. Po vrátení veci bude povinnosťou súdu prvej inštancie dôsledne zistiť rozsah plnenia vyživovacej povinnosti otca k maloletému P.ovi za rozhodné obdobie, t.j. od 9.1.2019, ako aj o spôsobe jeho zaplatenia a svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyplývajúcich z § 220 ods. 2 CSP, teda, aby jeho závery boli logicky správne, presvedčivé a spätne preskúmateľné.

21. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 3 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).